

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Birkás Miklós ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Vida Attila Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vida Attila ügyvéd) által képviselt V.rendű alperes neve (V.rendű alperes címe) I. rendű, továbbá II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű, IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű, V.rendű alperes neve (V.rendű alperes címe) V. rendű, VI.rendű alperes neve (VI.rendű alperes címe) VI. rendű, VII.rendű alperes neve (VII.rendű alperes címe) VII. rendű és VIII.rendű alperes neve (VIII.rendű alperes címe) VIII. rendű alperesek ellen végrendelet érvényességének megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. május 20. napján meghozott 6.P.24.813/2007/33. számú ítélete ellen a felperes részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 342.900 (Háromszáznegyvenkétezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket és 1.316.100 (Egymillió-háromszáztizenhatezer-száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

H.I., b-i T. utca 17. szám alatti lakos (továbbiakban: örökhagyó) 2005. szeptember 4. napján végintézkedés hátrahagyásával elhunyt. Az 1998. december 12. napján kelt, saját kezűleg írt végrendeletében az örökhagyó úgy rendelkezett, hogy minden ingó- és ingatlan vagyonát a vele 16 éve együtt élő élettársa, a felperes örökölje. A hagyatéki eljárásban a felperes a végrendeletre alapítva kérte a hagyaték részére való átadását. Miután a végrendelet nem tartalmazta a keltezés helyét, a törvényes örökösök annak érvényességét nem ismerték el. Erre figyelemmel a közjegyző az örökhagyó hagyatékát ideiglenes hatállyal, törvényes öröklés jogcímén 4/12 - 4/12 részben az örökhagyó testvéreinek, Krisztin Józsefnénak és K.J-nénak és H.A-nak, személyenként 1/12 részben az örökhagyó előtt elhunyt H.I. nevű testvére gyermekeinek, a III-VI. rendű alpereseknek adta át.

A felperes keresetében az örökhagyó 1998. december 12. napján kelt végrendelete érvényességének megállapítását kérte. Ennek alapjaként hivatkozott arra, hogy a végrendeletet az örökhagyó B-en a lakásán írta, amelynek tényét tanúk tudják bizonyítani. Utóbb e keresetétől elállt és újabb kérelmében az örökhagyó 1999. február 6. napján kelt, csak fénymásolatban rendelkezésre álló és csatolt írásbeli magánvégrendelete érvényességének és hatályosságának megállapítását kérte a törvényes örökösökkel szemben. Tényállítása szerint a perindítást követően az örökhagyó barátjától, **N.K-tól** értesült arról, hogy az örökhagyó az 1998. december 12. napján készített végrendeletét egy ügyvédnek megmutatta, aki közölte, hogy az formailag nem érvényes, ezért 1999. február 6-án egy újabb végrendeletet készített, melyről egy fénymásolatot adott át barátjának megőrzésre. A felperessel az örökhagyó azt közölte, hogy végrendelete az iratai között van. 2005. augusztus elején - amikor az örökhagyó kórházban tartózkodott - a felperes távollétében lakásukba betörtek, melynek során pénzt és iratokat vittek el, ami miatt feljelentést tett. Az 1999. február 6-i, az alaki érvényességi feltételeknek megfelelő végrendelet eredeti példánya az örökhagyó akaratán kívülálló okból, a betörés során semmisült meg, ezért az a Ptk. 633. §-a alapján érvényes és hatályos.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a felperes által másolatban csatolt végrendelet az örökhagyó 1998. december 12. napján készült végrendeletének egyszerű fénymásolata, amelyre a másolást követően került rá az újabb keltezés és az örökhagyó, valamint a tanúk aláírása. Nem vitatja, hogy a második aláírás az örökhagyótól származik, kétséges azonban, hogy az hogyan, mily módon került az iratra. Mivel a végrendelet eredeti példánya nem lelhető fel, ahhoz joghatások nem fűződnek. Tudomása szerint az örökhagyó csak közvetlenül halála előtt volt kórházban, 2005. augusztus elején otthonában tartózkodott.

Az elsőfokú bíróság a felperes elállása folytán az első kereset vonatkozásában jogerős végzésével a pert megszüntette. Az eljárás alatt K.J-né I. rendű és H.A. VI. rendű alperesek elhunytak. Perbevont jogutódai az I. rendű alperes tekintetében S.J-né és U.I.K., a VI. rendű alperes vonatkozásában H.A. és H.L..

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a VII. rendű alperesnek - helyesen I. rendű alperesnek - 300.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 900.000 forint illetéket. Indokolásában utalt a Ptk. 633. §-ára, mely szerint sem a közvégrendelet, sem pedig az írásbeli magánvégrendelet hatályát nem szünteti meg az, ha a végrendelkezést tartalmazó okirat a végrendelkező akaratán kívülálló okból megsemmisül, vagy egyébként nem található meg. Ha azonban az írásbeli magánvégrendelet az örökhagyó birtokában maradt, de nem került elő, az ellenkező bizonyításáig azt kell feltenni, hogy azt az örökhagyó megsemmisítette. A felperes állítása szerint a végrendelet az örökhagyó birtokában volt, annak eredeti példánya azért nem volt fellelhető, mert a lakásba betörtek. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a végrendeletet az

örökhagyó nem semmisítette meg. A felperes előadásából kitűnően az örökhagyó hívta fel figyelmét az iratok és a pénz eltűnésére. Ebből következően, amennyiben valóban a betörő vitte el az eredeti végrendeletet a lakásból, ezt követően az örökhagyónak módjában állt volna újabb végrendeletet készíteni. Miután ezt nem tette meg, azt megsemmisítettnek kell tekinteni. Utalt továbbá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a kirendelt írásszakértő megállapította, miszerint a felperes által fénymásolatban csatolt újabb végrendelet az alaki hibában szenvedő eredetben rendelkezésre álló végrendelet fénymásolata. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet, mint alaptalant elutasította és a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítéltábla azt változtassa meg és keresetének adjon helyt, továbbá az alpereseket kötelezze a perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint az ítélet jogilag és ténybelileg is megalapozatlan. Téves az elsőfokú bíróság hivatkozása, miszerint az örökhagyó a betörés után, de még halála előtt akadály nélkül alkothatott volna új végrendeletet. A rendelkezésre álló kevesebb, mint egy hónap alatt az örökhagyó már olyan egészségi állapotban volt, hogy végrendeletre nem volt képes. A felperes az eljárás során megfelelően igazolta, hogy a perbeli végrendelet az örökhagyó birtokában volt és önhibáján kívül semmisült meg. Téves az az ítéleti hivatkozás, miszerint az örökhagyó bizonyosan tudta az iratok megsemmisülését, hiszen ő hívta fel a felperes figyelmét erre. A betörést követően derült csak ki, hogy számos iratot, köztük vélhetően a végrendeletet is eltulajdonították. Erről azonban az örökhagyónak meggyőződnie már nem volt módja, amiről nem is kellett, hiszen végrendelete másolatát átadta a tanúként kihallgatott szomszédnak. Utóbb előterjesztett beadványában hivatkozott arra, hogy a felperest a rendőrség 2010. január 11-én megkereste a házbetöréssel kapcsolatban, mert új fejlemények vannak. A kapott tájékoztatás szerint az ügy elkövetője előkerült, aki több más bűncselekménnyel együtt önmagára nézve terhelő vallomást tett. Az ügyintéző azonban, közlése szerint, a gyanúsított vallomásáról készült jegyzőkönyvet csak a bíróság megkeresésére adhatja ki. Mivel ez az új körülmény kihatással lehet az ügy elbírálására, a felperes bizonyítási indítványként kérte a B. Rendőr-kapitányság megkeresését az előtte folyamatban levő ügy iratainak megküldésére.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, és helyes ítéletet hozott. A felperes olyan új tényre nem hivatkozott, ami a bíróság megállapítását megváltoztathatná. Nem tekinthető életszerűnek, hogy egy betörő nem értékeket, hanem iratokat visz el a lakásból. Az örökhagyót betegsége nem korlátozta mozgásában, ezért nem volt akadálya annak, hogy másik végrendelet alkosson. Az eljárás során maga a felperes adta elő, hogy ő közölte az örökhagyóval a betörés tényét, aki elmondta, hogy hol tartotta iratait, tehát tudnia kellett arról, hogy eltűnt a végrendelete. A felperes a végrendelet eredeti példányát nem csatolta be, álláspontja szerint jogi hatállyal csak az eredeti végrendelet rendelkezik. Egyébként megléte esetén is érvénytelen lenne a végrendelet, figyelemmel arra, hogy a végrendeleti tanúk annak aláírásakor

együttesen nem voltak jelen. A fénymásolatban csatolt végrendeleten az örökhagyó két aláírása teljesen egyforma, az pedig kizárt, hogy az adott személy kétszer ugyanúgy tudja a nevét leírni.

Az ítéletábra a 2010. március 11. napján meghozott 1.Pf.21.241/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és kötelezte a felperest a le nem rótt fellebbezési illeték, valamint az I. rendű alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperesek perbeli állásával kapcsolatban utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során elhunyt I. és VI. rendű alperesek jogutódainak perbe vonása folytán tévesen jelölte meg az egyes alperesek sorrendjét. A jogutódok a jogelőd helyébe lépnek, ezért több jogutód esetén szükségszerűen változik a felperesi vagy alperesi oldalon a perben ténylegesen résztvevő felek száma és sorrendje. Ha a perben több felperes vagy alperes van, a felek római számmal való jelölése számukat és perben állásuk sorrendjét határozza meg. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének fejrészában tévesen jelölte meg az alperesek személyét és perben állásuk sorrendjét, továbbá I. és VI. rendű alperesként perben álló személyt nem jelölt meg. Ezért az alperesek perben állásának helyes sorrendjét és sorszámozását a jogutódok jogelőd helyébe való lépése figyelembevételével az ítéletábra ítéletének fejrésze tartalmazza.

Az alperes felülvizsgálati kérelme folytán a Legfelsőbb Bíróság a 2011. március 9. napján meghozott végzáásával az ítéletábra jogerős ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és a felperes 300.000 forintban, az I. rendű alperes 90.000 forintban megállapított felülvizsgálati eljárási költsége viselésére is kiterjedő új határozat hozatalára utasította. A végzés indokolása szerint a felperes öröklési igényét a Ptk. 633. §-ában írtakra alapította, ezért az adott ügyben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terheli annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy az örökhagyó olyan végrendeleti formában rendelkezett, amelyben végakarátát érvényesen nyilváníthatta ki, annak tartalmát, továbbá, hogy az megfelelt az alaki érvényességi kellékeknek és az örökhagyó akaratán kívül álló okból semmisült meg, vagy veszett el. A Ptk. 633. §-a arra az esetre is vonatkozik, ha az eredeti végrendelet semmisül meg, mint a perbeli esetben. Jogi hatály a végrendelet eredeti példányához fűződik, az arról készült másolatok osztják az eredeti példány sorsát és arra szolgálnak, hogy a végrendelet tartalmára nézve adjanak tájékoztatást. Önálló szerepük akkor lehet, ha az eredeti végrendelet az örökhagyó akaratán kívül álló okból megsemmisül, ilyen esetben a másolat bizonyítékként szolgálhat az eredeti végrendelet léte, tartalmára és arra, hogy az a törvényben meghatározott alakiságok megtartásával jött létre.

A felperes a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint új bizonyítékot jelölt meg arra vonatkozóan, hogy az eredeti végrendelet az örökhagyó akaratán kívül álló okból veszett el és bizonyítani kívánta a Ptk. 633. §-ába foglalt törvényi vélelem fennálltának hiányát. A másodfokú bíróság ítéletében értékelte a felperes által csatolt rendőrségi jegyzőkönyvben foglaltakat, azonban nem teljes körűen, mert nem adott módot a felperesnek arra, hogy V.P. tanúkénti kihallgatásával tisztázhassa, mit kell érteni azon a nyilatkozatán, hogy „kézzel írt”

végrendeletet vitt el. A tanú vallomása nem lett volna kizárható az értékelendő bizonyítékok köréből, ezért a felülvizsgálati eljárásban a megalapozott döntéshez szükséges tények nem állapíthatók meg. Emiatt a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján, hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A további eljárásra vonatkozóan meghagyta, hogy a kifejtettek szem előtt tartásával a tanú - közvetlenség elvén alapuló - kihallgatásával módot kell adni a felperes számára, hogy bizonyítsa tényállításait. A tanúvallomás függvényében - erre irányuló további bizonyítási indítvány esetén - az írásszakértői bizonyítás teljessé tételével tisztázandó az is, hogy az 1998. december 12-i és az 1999. február 6-i végrendelet fénymásolati példányán lévő aláírások az örökhagyótól származnak-e. A másodfokú bíróság a lefolytatott - esetleg kiegészített - bizonyítási eljárást követően lesz abban a helyzetben, hogy a teljes körűen feltárt bizonyítékokat mérlegelhesse és a perbeli igény tárgyában - az eljárásban résztvevők szavahihetőségét az újabb bizonyítékokkal is egybevetve, újból értékelve - a jogszabályoknak megfelelő ítéleti döntést hozzon.

Az ítélet tábla az újabb eljárásban a felperes indítványára tanúként hallgatta ki V.P.t, továbbá az írásszakértőt véleménye kiegészítésére hívta fel, és az elsőfokú ítéletet az első-, valamint a másodfokú eljárásban felmerült bizonyítékok együttes értékelésével, mérlegelésével bírálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntése az első- és másodfokú eljárásban felmerült bizonyítékok együttes értékelése és mérlegelése alapján is helytálló a következőkre figyelemmel:

Az alperesek vitatták, hogy az örökhagyó újabb, fénymásolattal egyező végrendeletet készített. Hivatkoztak arra, hogy a fénymásolatban rendelkezésre álló 1999. február 6-i keltezésű végrendelet teljesen azonos az örökhagyó 1998. december 12-én kelt végrendeletével. Nem vitatták, hogy az adott keltezés követő második (az első aláírással szinte teljesen azonos) névaláírás az örökhagyótól származik, álláspontjuk szerint azonban kétséges, hogy az milyen módon került az iratra. Mindezekre tekintettel a felperest terhelte annak hitelt érdemlő bizonyítása, hogy az örökhagyó 1999. február 6-án a fénymásolatnak megfelelő végrendeletet alkotott. A rendelkezésre álló bizonyítékok ennek hitelt érdemlő bizonyításra nem alkalmasak, ugyanis számos olyan körülmény és ellentmondás merült fel, amelyek alappal teszik kétségesse a felperesi állítás valóságát.

A felperes előadása szerint az örökhagyó életében elmondta neki, hogy nem kell aggódnia, mert „végrendelete” az iratok között van. Az örökhagyó halálakor az 1998. december 12-én kelt, saját kezűleg írt végrendelet lakásában, eredetben volt fellelhető, amelyet a felperes a hagyatéki eljárásban öröklési igénye érvényesítéséhez mutatott be, az azonban nem felelt meg az alaki érvényességi feltételeknek. A felperesi állítás szerint az örökhagyó azért készített újabb

végrendeletet, mert egy ügyvéd úgy tájékoztatta, hogy az 1998. december 12-én kelt végrendelete formailag nem megfelelő. Ennek valósága esetén, okszerűen következtethető, hogy a megfelelő végintézkedéshez az örökhagyó az ügyvédtől tájékoztatást kapott a végrendelet alaki követelményeiről és arról is, hogy az általa készített végrendeletnek mi a konkrét hibája, hiányossága és az hogyan pótolható. Az 1998. december 12-én kelt végrendelet egyetlen alaki hibája az volt, hogy nem tartalmazta a kelezés helyét. Ez a hiányosság az örökhagyó részéről - tanúk közreműködése nélkül - a meglévő okiraton is egyszerűen pótolható volt, ezért érvényes végintézkedéshez újabb végrendelet alkotása nem volt szükséges.

Alappal teszi kétségesse a felperesi állítást, hogy az írásszakértő véleményéből kitűnően a kereset alapjául szolgáló végrendelet az örökhagyó korábbi végrendelete fénymásolásával készült, ugyanis annak 1999. február 6-i kelezését megelőző része, formailag minden tekintetben egyezik az eredetben rendelkezésre álló 1998. december 12-i végrendelettel, ezáltal annak másolata. Mivel fénymásolás útján, eredetben, vagy fénymásolatban rendelkezésre álló okiratok, aláírások felhasználásával utóbb bármilyen tartalmú, aláírásokkal ellátott irat szerkeszthető, önmagában a felperes által csatolt fénymásolat nem szolgálhat bizonyítékkul annak eredetben való létrejöttére. Erre figyelemmel felperesi állítást igazoló, hitelt érdemlő bizonyítékként az írásszakértő kiegészítő véleménye nem értékelhető. A szakértő nem bizonyossággal, hanem csupán nagy valószínűséggel nyilvánított véleményt arról, hogy a per tárgyát képező végrendeleten az 1999. február 6-i kelezést követő névaláírás nagy valószínűséggel az örökhagyótól származik. A véleményből kitűnően ennek oka, hogy a vizsgálat tárgyát képező irat fénymásolati volta a grafikai sajátosságok és hamisítási mutatók feltárását csak korlátozottan tette lehetővé.

Ellentmondás mutatkozik a felperes előadása, valamint N.K.I. tanú vallomása között. A felperes állítása szerint arról, hogy az örökhagyó újabb végrendeletet készített, 2008. január 10-én a tanútól szerzett tudomást és kapta meg tőle annak másolatát. Ezzel szemben N.K.I. a 2008. szeptember 17-i kihallgatása során azt adta elő, hogy 2-3 éve mondta el neki a felperes, hogy „nincs meg a végrendelet”, amit a felperes kérdésére úgy korrigált, miszerint: „az is lehet, ahogyan az ügyvéd úr mondja, hogy az tavaly volt”. Nem életszerű továbbá, hogy a részére megőrzésre átadott végrendeletről a tanú örökhagyó halála után évekig nem tett említést a végrendeleti örökös felperesnek. Lényeges körülmény, hogy H.L-né és N.K.I. tanúk a részükre felmutatott végrendeleten aláírásukat felismerték, határozottan azonban nem állították, hogy az adott iratot írták alá tanúként. H.L-né csupán „úgy gondolta” hogy a részére felmutatott iratot írta alá, N.K.I. pedig megtekintve a két különböző végrendeletet, nem tudta megjelölni, hogy azok közül az 1998. december 12-i vagy az 1999. február 6-i kelezéssel is ellátott végrendeletet vitte-e át hozzá az örökhagyó. Mindezekre tekintettel a tanúk vallomása nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az örökhagyó eredetben a felperes által csatolt fénymásolattal egyező végrendeletet alkotott.

Megalapozatlanul kifogásolta a felperes az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a betörés után az örökhagyó hívta fel a felperes figyelmét iratok és pénz eltűnésére, mivel az a saját előadásán alapult. A felperes maga adta elő, miszerint a betörés után az örökhagyótól tudta meg, hogy az íróasztalból irat és pénz tűnt el, amelyek ottlétéről neki nem volt tudomása, a rendőrségen tett feljelentésében ezért nem nyilatkozott ezek eltűnéséről. Mindezekből okszerűen következik, hogy csak az örökhagyó tudta, hogy mit tartott az íróasztalban, és azok számbavételével mérhette fel, hogy onnan a betörés során mi tűnt el. Ezért ha az eltűnt iratok közt volt a felperes keresete alapját képező végrendelete, annak eltűnéséről szükségszerűen tudomást szerzett. A felperes fellebbezésében saját előadásával szemben hivatkozott arra, hogy az örökhagyónak nem volt módja meggyőződni arról, hogy milyen iratok tűntek el. Ezt azt követően állította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a jogvita elbírálásánál jelentőséget tulajdonított az örökhagyó iratok eltűnése észlelését követő magatartásának. Ebből következően érdekeinek megfelelően változtatta meg az adott tényre vonatkozó előadását, ami szavahihetőségét alappal teszi kétségessé.

Igazolt tény, hogy az örökhagyó halála előtt lakásába betörték, azt azonban, hogy ennek során iratokat - köztük az örökhagyó egyik végrendeletét - és pénzt vittek el, a felperes csupán a jelen perben állította. Ennek ellentmond, hogy a beszerzett nyomozati iratokból kitűnően a betörés miatt a felperes tett feljelentést, a helyszíni szemle során - azt követően, hogy körületekintett a házban - úgy nyilatkozott, miszerint nem tűnt el semmi, csak rongálási kár keletkezett. Perbeli nyilatkozata szerint utóbb az örökhagyótól szerzett tudomást arról, hogy irat és pénz tűnt el, ennek ellenére nem tett bejelentést azok eltulajdonításáról. Az ítélet megítélése szerint lényeges körülmény az is, hogy a felperes előadásából kitűnően az egyes szám használata alapján az örökhagyó nem több, hanem csupán egy végrendeletéről tett említést neki. A örökhagyó halálakor lakásában fellelhető volt egy, az 1998. december 12-i végrendelet, melyre figyelemmel, ha a betörő vitt el egy végrendeletet, akkor a lakásban két végrendeletnek kellett lennie, ami ellentétben áll az örökhagyó nyilatkozatával.

A másodfokú eljárásban kihallgatott **V.P.** tanú vallomása nem bizonyítja, hanem cáfolja a felperes állításának valóságát. A tanú - a rendőrségen jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával egyezően - beazonosíthatóan nem tudta megjelölni azt a házat ahonnan betörése során egy iratokat - köztük egy végrendeletet is - tartalmazó mappát hozott el, amelyben pénz nem volt. Vallomásában határozottan nyilatkozott arra, hogy a végrendelet kézzel volt leírva, arra nem emlékszik, hogy milyen típusú tollal volt írva, eredetinek tűnt, nem volt fénymásolat, mert ha fénymásolt lett volna, akkor azt észreveszi.

Az írásszakértő véleménye szerint, a kereset tárgyát képező végrendelet 1999. február 6-i keltezését megelőző része az 1998. december 12-én kelt végrendelet fénymásolata, melyre figyelemmel annak olyan példánya nem lehetett, ami elejétől fogva a végéig „eredetben” kézírással készült. A csatolt végrendelet egyszerű megtekintése alapján, szakértelemmel nem rendelkező laikus személy által is egyértelműen felismerhető, hogy az, egy eredetileg vonalazott lapra kézírással írt

szövegről készült gyengébb minőségű fénymásolat. Azon szakadozva és hiányosan jelenik meg az eredeti lap vízszintes vonalazása, függőlegesen néhány, fénymásolásra jellemző csíkozás van, és a szövegben ugyancsak függőlegesen, egy láthatatlan vonal irányában lévő betűk halványabbak a többinél. Erre figyelemmel V.P. vallomása alapján kizárt, hogy nevezett az örökhagyó lakásából vitt el egy kézírással készített, eredeti végrendeletet.

Mindezek alapján a felperes hitelt érdemlően nem bizonyította, hogy az örökhagyó 1999. február 6-án, korábbi (1998. december 12-én kelt) végrendelete felhasználásával, a csatolt fénymásolattal egyező formában végrendeletet alkotott, az a birtokában maradt és 2005. augusztus elején, akaratán kívül álló okból akként vészett el, hogy azt egy betörés során a betörő vitte el lakásából. Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. rendű alperes javára a másodfokú perköltség megfizetésére, ami a képviseletével felmerült, örökrésze értéke alapján számított ügyvédi munkadíj. Ennek összege meghatározásánál az ítélőtábla figyelembe vette a felülvizsgálati eljárásban részére megállapított költséget, valamint azt, hogy az ügyben újabb másodfokú eljárásra került sor. A II-VIII. rendű alpereseknek költségigénye nem volt, ezért javukra perköltség megfizetéséről nem kellett rendelkezni. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. május 17.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:
Krisztina írnok